

رسم نگهداری و حفاظت از اسناد و مدارک در ایران رسم تازه ای نیست . آثاری که از آرشیه‌های باستانی ایران در بابل ، اکباتان ، شوش و دیگر شهرها به دست آمده نشان می دهد ایرانی ها از گذشته های دور به فکر نگهداری اسناد و مدارک هویتی بوده اند.

اسناد هویتی نشان دهنده فرهنگ و هویت مردم هر کشور و یکی از راه های انتقال این هویت و فرهنگ به نسلهای آینده می باشد تا از این رهگذر امکان آشنایی بیشتر با چهره های ماندگار به عنوان راهکاری برای تقویت هویت ملی فراهم گردد.

از جمله ذخایر فرهنگی هر کشور می توان از انسان های بزرگی نام برد که روزگاری در آن کشور زیسته اند و به نحوی در تحولات سیاسی ، فرهنگی ، علمی ، اجتماعی و دینی آن کشور تاثیر گذار بوده اند . با توجه به تاریخ کهن فرهنگ و تمدن ایرانی افراد زیادی از این دست وجود دارند که هریک می توانند به عنوان الگویی برای جوانان این مرز و بوم مورد توجه قرار گیرند.

از دوران اختراع خط و سهولت در نگارش و ثبت ضبط حوادث و وقایع ، همواره اسناد هویتی به عنوان یکی از مهمترین منابع تاریخی محسوب می شده است . از آنجا که یکی از وظایف سازمان ثبت احوال به عنوان یک سازمان حاکمیتی ، ثبت وقایع حیاتی است.

این مهم در طی یک قرن گذشته با ثبت بیش از یکصد و سی میلیون (۱۳۰/۰۰۰/۰۰۰) سند هویتی رقم خورده که نخستین سند آن متعلق به خانم فاطمه ایرانی است که در سال ۱۲۹۷ هجری شمسی در محله سنگلج تهران به دنیا آمده است.

سازمان ثبت احوال کشور در راستای فعالیتهای خود و به منظور ارج نهادن به مقام شامخ مفاخر کشور اقدام به گردآوری اسناد هویتی مشاهیر و شهدا از سال ۱۳۷۶ نموده و این گنجینه در سال ۱۳۸۹ تکمیل و برای معرفی این ذخایر فرهنگی و سرمایه های ملی به عنوان الگویی تاثیر گذار به عنوان (گنجینه هویتی مشاهیر و شهدا) در معرض بازدید علاقه مندان قرار گرفت.

